

Merve Özcan

RUHUNU HARAMDAN SAKIN

ROMAN

pörtakal

RUHUNU HARAMDAN SAKIN

Merve Özcan

EDİTÖR

Tuğçe İncooğlu

ISBN

ISBN: 978-975-2468-40-5

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocağaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 16

Roman | 14

KAPAK / İÇ TASARIM

Erdi Demir / Tamer Turp

1. BASKI / 3. BASKI

Mart 2017 / Haziran 2019 İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com

/portakalkitap

/KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ömer gözlerini sakınmıştı haramdan. Sonra yüreklerimiz gelmişti, onları korumak için çırpınmıştık Ömer'in okyanusunda. Şimdi ise ruhlarımızı savunmam gerekiyordu; savunmalı ve bu sulara, bu dalgaların arasında hayatta kalmak için attığımız kulaçların arasında kaybolmalarına izin vermemeliydim.

Betül Günsur

1.

İnsanların gördüğü kadarıyla kaldırımda yürüyen sıradan bir insandım, şimdi koluma çarpıp geçen kadın bile sakın yürüyüşümün hemen ardında saklanan aklını kaçırmış gibi koşturan kızı görememişti. İçimdeki sokaklarda koşup yerçekimine meydan okuyordu o kız; onun için ilerideki yoldan sola dönünce caddeye değil, Niagara Şelalesi'ne çıkıyordu yol ve gökyüzünden inen her yağmur damlası başka bir melodiyle düşüyordu omuzlarıma. İçimdeki o kız yanından geçtiğim pastanedeki küçük keklerin tadına çoktan bakmış; biraz ilerideki ince, çıplak ağacı silkelemiş ve üzerine düşen damlaların altında dans etmişti. Esas kız oydu, ben ise onun gerçek dünyada ayaklarını yere basan bir dublörü...

Burnum üşümekten uyuşmuş ve eminim ki kıpkırmızı olmuştu. Boğazımı sıkı sıkıya saran büyük atkıyı burnuma çektikçe düşmesi ya da şalımın önünün tümüyle bozulması bile içime çektiğim her solukta yüzümde biraz daha büyüyen gülümsemeye dokunamıyordu. Kalın pançomun püsküllerinde tutunmuş birkaç küçük su damlacığının bu âni güzelleştirmek için oradan oraya savrulduğunu görünce bunu sürdürmek için adımlarımı biraz daha sert atmaya başlamıştım.

Telefonum gürültülü ve sevimsiz bir melodiyle çalmaya başladığında dalgınlığıma kurban giderek anlık bir korkuyla irkildim. Ara sıra telefonlarını duymadığım için sinirlenip en gürültülü melodiyi zil sesim olarak ayarlamıştı sabırsız adam.

Telefonumla birlikte çıkardım elimi cebimden; düşüncelerimde bahsi geçen adamın ismini ekranda gördüğümde içimdeki tuhaf kız, heye-

canıma bir yastık gibi sarılıp telefonu açmamı, onun sesini duymamı bekliyordu. Derin bir nefes alıp sonunda yanıtladım telefonu.

“Ömer?”

“Selamün aleyküm,” dedi sabırsız bir tavırla.

Karnım bir heyecan dalgasıyla kasıldığında kelimeler her şeyi bir anda haykırmamam için boğazıma düğümlenmişti.

“Aleyküm selam,” dedim sakinleşmek için aldığım derin nefesin sonunda.

Hoşlandığı çocuğu gizli numaradan aramış bir platonik kaçmıştı içime; bedenimi dalga dalga istila eden o heyecan burnumu sızlatıyor, gözlerimin dolmasına sebep oluyordu.

“Ev telefonunu neden açmıyorsun?”

Ev telefonuna karşı tuhaf bir takıntısı vardı, arayıp oradan sesimi duyduğunda içinin rahatladığını söylüyordu her seferinde.

“Çünkü evde değilim,” dedim ses tonumu sakinlik seviyelerinde tutmak için çabalayarak.

“Neredesin? Neden çıkmadan önce haber vermiyorsun?”

Yaşadığımız onca şey epeyce hassas bir adam hâline getirmişti onu. Hassasiyetleri kuvvetli bir adam için her an tetikte olmak demekti bu fakat biliyordum ki Ömer bunun farkında bile değildi.

“Alt tarafı biraz dışarı çıktım Ömer, sıkılmışım ve gezmek istedim,” dedim gerçeği biraz saptırarak; çünkü hastaneden döndüğümü söylesem uzun bir sorguya tabi tutulacak ve bir şeyleri ağzımdan kaçıracaktım. “Merak etme, eve dönüyorum şimdi.”

“Akşam anneme geç o zaman, ben de oraya geleceğim. Eve beraber döneriz.”

Arkadan gelen seslere bakılırsa fazlasıyla meşguldü yine.

“Tamam, Allah’a emanet ol,” dedim.

“Allah’a emanet ol,” dedi ve kapattı telefonu.

Öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli çok merak ediyorum Ömer Günsur, dedim telefonumu cebime koyarken. Kendimi hazır hissedip içimde senden bir parçanın filizlendiğini söylediğimde gözlerindeki koyu yeşilin hangi tonda ışıldayacağını çok merak ediyorum.

...

“Tamam anne, görüşürüz. Allah’a emanet olun.”

“Görüşürüz, sen de,” dedi ve kapattı telefonu.

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim; “Allah’a emanet olun,” dediğimde genelde cevap vermeden kapatırdı telefonu ama şu sıralar öncekine nazaran daha uyumlu bir tavır içindeydi. Uyumlu oluşundan kastım kabullenmekti yalnızca; artık Ömer’e iğneleyici sözler pek söylemiyor, kapalı olmam ya da namaz kılmam hakkında söylenmiyordu. Öyle ki bazı zamanlar Ömer’le sıradan bir konu hakkında konuştuğunu bile görüyordum. Tabii yine Hatice ve Fatma teyzelerle de mecbur kalmadıkça bir araya gelmiyordu. Tahammül ediyordu bir nevi. Babam ise sadece ayak uyduruyordu; ne kötü bir şey söylüyor ne de destek veriyordu, sadece yanımdaydı ve her zamanki babam gibiydi işte.

Seyahatten bugün dönmüşlerdi. Yanlarına gitmeyi düşünüyordum ama hastane işi daha öncelikliydi, elbet birkaç gün içinde onlara da giderdim. Eve hiç uğramadan Hatice Teyze’nin yanına geçtim; gelirken Fatma Teyze’yi de aramıştım ama evde birkaç iş olduğunu, fırsat bulursa uğrayabileceğini söylemişti.

Zile basıp bekledim, kapı açıldığında her zamanki gibi hızlı hızlı çıktım basamakları. Kapıyı açmış, arkaya attığı tülbentiyle beni bekliyordu Hatice Teyze. Sıkı sıkı sarıldım ona. Küçük bir kahkaha atarak içeri aldı beni, kapıyı kapattı.

“Selamün aleyküm Hatice Teyze.”

Ona anne dememi istiyordu aslında; hatta bunu talep eden yalnızca Hatice Teyze değildi, Fatma Teyze de böyle bir beklenti içindeydi. *Evet*, ikisi de annem gibiydi ve bu şekilde hitap etmemde hiçbir sorun yoktu belki ama böyle alışmıştım artık, başka türlü de tuhaf geliyordu.

“Aleyküm selam,” dedi. “Evden mi geldin sen?”

“Öyle bir dolaşmaya çıkmıştım,” dedim, ona bu konuyu açıp açmamak arasında kalmış bir hâlde.

Elimden feracemi alıp, “Tamam,” dedi. “Açsındır sen o zaman, bir şeyler ısıtayım hemen.”

Reddetmedim, etseydim de nasılsa birkaç cümle sonra yine ikna olmuş bulacaktım kendimi; bu yüzden ellerimi yıkayıp mutfığa geçtim. O yemekleri ısıtırken ben de masayı hazırladım.

Yemeği tabağa koyarken, “Kübra gelecekmiş bu hafta,” dedi.

“Gerçekten mi?” Çok özlemiştim onu. “Ne kadar kalacak peki, hemen gitmeyecek değil mi?”

Tabağı masaya bırakıp yanımdaki sandalyeye oturdu ve gülerek, “Hemen gitmeyecek,” dediğinde gülüşünün arkasında bir şey olduğunu anlamıştım.

“Sanki daha söyleyeceğin bir şeyler var.”

İyice gülümseyip başını salladı.

“Oradaki kursu bitti. Buraya çok yakın büyük bir kurs var; kurstaki tanıdıklar Kübra’yı buraya çağırmış, bir nevi orada çalışacakmış.”

“Eee?” dedim koca bir gülümseme, hatta büyük bir sırıtışla.

“Önce Kübra gelecekmiş; biraz zaman geçsin, sonra da hepsi toplanıp ara sıra buraya geleceklermiş. Yakınlarda bir ev bulmuşlar.”

“Senin gibi tatlı bir kadının şaka yapmayacağını düşünerek seviniyorum o zaman?” dedim ciddiyetle, kıkırdayıp kolumu dürttüğünde yeniden gülmeye başladım. “Bir hafta kalıp gitmesinden şikâyet ederken şimdi bu haber çok iyi geldi. Bugün, *Dünya Güzel Haber Alma Günü* herhâlde.”

Ben gülmeye devam ederken Hatice Teyze, “Başka güzel haber ne ki?” diye sordu merakla.

Gülüştüm öylece donup kaldı yüzümde. Ardından toparlamak adına gülmeye devam edip, “Efendim?” dedim. “Haber dedim. Güzel haber... Evet.” Anlamsızca başımı sallayıp dudağımı büktüm. “Ne olabilir ki yani, değil mi?” Boğazımı temizleyip, “Yemek!” dedim, “Yemek güzel, başka ne güzel olabilir ki? Sen böyle güzel yemekler yapıyorsun, ben de güzel güzel yiyorum. Güzel işte! Arada kilo alıyorum, o güzel olmuyor ama güzel öyle... Haber güzel... Ne haberi olacak ki? Yemek yani, daha güzel olamazdı.”

Hatice Teyze tuhaf tuhaf bakıp, “Afiyet olsun Betül’üm. Sen iste, ben hep yaparım bundan,” dedi.

“Evet,” dedim nefesimi bırakıp başımı sallayarak. “Güzel... Yemek çok güzel...”

Hatice Teyze’ye söyleyip kurtulsa mıydım acaba? Nasıl olsa kendisi yine tatlı, heyecanlı bir mutlulukla karşılayacaktı bu durumu. Asıl merak ettiğim Ömer’di, onun ne tepki vereceğini kestiremiyordum.

“Hatice Teyze...” dedim kendi kendimin dolduruşuna gelerek. “Bebek de güzel mi? Yani şey demek istedim; sen bebek diyordun ya küçük, ufak bir şey hani, torun falan. Ben bu aralar düşünüyorum da... Torunu değil, onu da düşünürüm belki ama ondan önce bir aşama daha var biliyorsun ki... Çocuk! Çocuk düşünüyor musun işte?” Hatice Teyze’nin duraksayarak bana şaşkınlıkla baktığını görünce heyecanıyla karmaşıklaşmış durumu son bir kez daha toparlamaya çalıştım. “Ben düşünüyorum, sen değil. Yani ben öyle düşündüm; sen de bir

torununun olmasını istediğini söylüyorsun ya hep, olsa nasıl olur? Güzel mi olur yani? Ne yapalım, düşünelim mi bunu?”

Hatice Teyze’nin hayrete bulanmış bakışları anlam kazanırken gözleri dolu dolu olmuştu.

“Betül’üm...” dedi elimi tutarak. “Kızım... Hamile misin sen?”

Ağzım bir karış açık hâlde öylece baktım ona, kendime gelebildiğimde anlamsızca gülüp tuhaf bir surat ifadesine bürünmüştüm.

“Hamile mi? Kim? Ne hamilesi Hatice Teyze, sanki olunuyor hemen. Sen de yani...” Kapana kısılıp kalmıştım, söylediklerimi toparlama fırsatı az önce yan yan bakarak uzaklaşmıştı yanımdan. Nefesimi gürültüyle bırakıp, “Evet!” dedim sonunda.

“Hamilesin!” Ellerini dudaklarının üzerine götürüp gözlerine biriken yaşların arasından mutlulukla baktı bana, bir süre sonra da gözyaşlarını silip ayağa kalktı. “Kızım...” Beni de kaldırdı yerimden ve kendine çekti, sıkı sıkı sarıldık. “Allah’ım şükürler olsun!” Geri çekilip iki yanağını da öptü tek tek. “Kızım anne, oğlum baba olacak...” Derin bir oh çekip yerime oturttu beni, dudakları şükürle öyle meşguldü ki bir an beni unuttuğunu düşünmüştüm.

“Ne zamandır Betül’üm? Ömer biliyor mu?”

“Ne zamandır bir hâlsizlik, bir tuhafılık vardı ya üzerimde; bugün hastaneye gittim. Ben de orada öğrendim, iki buçuk aylıkmiş. Ömer’e söylemedim daha, sen de söyleme. Baksana ben bile alışamadım henüz. Önce kendim bir sindireyim, sonra Ömer’e söylerim.”

“Eminim çok sevinecek duyduğunda,” dedi gözlerini bir kez daha silerek. “Ben biliyordum ama, anlamıştım sende bir hâller olduğunu da ortada bir şey yok diye söylemedim; yoksa hemen heyecanlanır Ömer. Bundan sonra kendine dikkat ediyorsun kızım, ders çalışırken falan da yorma kendini.”

“Aman Hatice Teyze!” dedim. “Yorulan Ömer, ben mi yoruluyorum sanki. O anlatıyor dersi, ben dinliyorum. Hem merak etme, bitkin düşecek kadar çalıştığım da yok zaten.”

Tekrar üniversite sınavına hazırlanma kararı aldığımdan beri Ömer akşamları bana ders çalıştırıyordu. Tahmin edilmesi çok zor olmamalı ki çok iyi bir öğrenci değildim.

Hatice Teyze’nin gözü karnıma takıldığında fark etmeden oraya götürdüm elimi. Bedenimde bir varlığın can bulacağı düşüncesine alışmak kolay olacak mıydı bilmiyordum, mutluydum ama aynı zamanda korkuyordum da.

Bu konu uzadıkça uzadı aramızda, başka konular da açıldı ama Hatice Teyze’nin tekrar hüüzlenmesi ve benim elimi karnıma götürmemle mevzu yine buraya geliyordu. Heyecanımı bir türlü üzerimden atamıyordum ve bu durum akşam olup Ömer kapıyı çaldığında had safhaya çıkmıştı. En son Ramazan ayının ilk günü, hayatımda ilk kez oruç tutacağım zaman böyle heyecanlanmıştım. Gerçi o gün neden o kadar heyecanlandığımı ben dâhil kimse anlamamıştı, neyse neydi artık.

Kapı bir kez daha çaldığında öylece dikilmeyi bırakıp açtım. Ömer elini kapının kenarına yaslamış, bekliyordu. Beni görünce iç çektiğim o gülümsemesiyle gerildi dudakları. İçeri girip selam verdikten sonra şöyle bir etrafa baktı önce, parmak uçlarımda yükselip ona sarılacaktım ki omuzlarımdan tutup yere bastırdı beni ve sanki küçücük bir şeymişim gibi sardı kolları arasında. Ayrıldıktan sonra kolunu omzuma sarıp mutfığa doğru baktı.

“Annem yok mu?”

“Namaz kılıyor.”

“Sen kıldın mı?”

“Abdest almaya gidiyordum şimdi,” diyerek heyecandan ağzımdan bir şey kaçıracağım korkusuyla kolundan kurtulmaya çalıştım. Bu

durum hoşuna gitmemiştii ama yine de beni kendine çekip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kolunu çekti.

Namazımı kılıp korku ve heyecanım arasındaki dengeyi sağlayabilmem ve bunun ardından gelen diğer şeyler için bol bol dua ettim. İçeri dönmeden önce Hatice Teyze’de yaptığım gibi kendi kendimi ele vermemek için yasaklı kelime ve konular belirlediğıme emin olduktan sonra oturma odasına girdim.

Ömer kolunu koltuğun kolçağına, başını da kendi koluna yaslamış yatıyordu. İçeri girdiğimi fark ettiğinde bir şey söylemeden yanına gitmemi bekledi, tüm koltuğu kapladığı için gidip ayaklarının üzerine oturdum. Ya ben artık çabuk yoruluyordum ya da hamile psikolojisine çabuk kapılmıştım.

“Kübra gelecekmii,” dedim elini alıp üzerindeki belirgin damarlarla oynarken.

“Biliyorum, annem söyledi bugün.”

“Yorgun gibisin,” dedim hafif aralık gözlerine bakarak.

“Yorgun gibi değilim, yorgunum.” Esnedi, başının altına bir yastık alıp gözlerini kapattı.

“Uykunu da alamamışsin.” Belini dürtüp gözlerini açmasını bekledim.

“Git odaya yat, burada dinlenemezsin.”

Gözlerini açmadan güldü hafifçe, gülüşünün altındaki ima ukalalıkla parlıyordu.

“Uykumu alamamış mıydın?” Kollarını göğsünde kavuşturup iyice yerleşti koltuğı.

Bacağıını çimdikleyip, “Belki de gözlerin kapalıyken susma hakkını kullanabilirsin Ömer Günsur? Ya da seni düşünen bir karın varken onun sözünü dinleyebilirsin, ne dersin?” dedim. Cevap vermedi; bacağımla bacağıını sarstım, yine sesi çıkmadı. “Sana diyorum!”

“Susma hakkımı kullanıyorum işte.”

Ters bir bakışla karşılık verdim, sorun şuydu ki bunu görmesi için önce gözlerini açması gerekiyordu.

“Ömer aç mısın?” diye seslendi bu kez Hatice Teyze mutfaktan.

“Hayır anne, gelmeden yedim bir şeyler,” dedi yine gözlerini açmadan.

Çok geçmeden Hatice Teyze belirdi kapıda. Beni koltuğun kenarında, Ömer’in ayaklarının üzerinde otururken görünce, “Ömer!” dedi kızgınlıkla. “Koltuğu kaplamışsın, kıza yer açsana biraz!”

Hatice Teyze normalde Ömer’e kıyamazdı, şu anki tuhaf çıkışının sebebinin de hamileliğimi yeni öğrenmesinin heyecanından olduğunu biliyordum.

“Yok!” dedi Ömer oflayıp doğrulurken. “Yok, biraz şuraya yatayım dinleneyim dedim ama bir rahat yok!”

“Kız yorgun Ömer... Git odana yat, orada dinlenirsin.”

Ömer bir bana bir Hatice Teyze’ye baktı.

“Betül mü yorgun?” dedi şaşkınlıkla. “Tamam, gelinini sev de bu kadarı da resmen adam kayırmak!”

“Seni düşünüyoruz, kabahat bizde!” dediğimde, “Ya sabır!” diyerek koltuktan kalktı ve odadan çıktı. Hatice Teyze’yle birbirimize bakıp gülüşmeye başladığımız sırada Ömer odanın kapısında belirip bir kez daha baktı ikimize ve parmağını kaldırıp, “Sizde var bir şeyler ama... Anlınız bakalım,” dedi ve sonra çekildi odanın önünden.

Hatice Teyze’yle tedirgin bir şekilde birbirimize baktık ve Ömer’in duyma ihtimaline karşı bu konu hakkında pek bir şey konuşmamaya çalıştık. Bir süre sonra Fatma Teyze de gelmişti, biraz da onunla oturup sohbet ettik. Hatice Teyze’yle ikisi derin bir muhabbete daldığında ise Fatma Teyze’nin dizine yatıp televizyonda kendimi oyalayacak

bir şey aradım ama bir kanalda durduğumda bile birkaç dakika sonra uyuklayacağımı biliyordum, öyle de oldu zaten.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, Ömer tarafından uyandırılmış ve uyku mahmuruyla başörtüsünü takıp feraceyi de doğru düzgün giyemeden onlarla vedalaşarak Ömer’le birlikte aşağı inmiştim. Yarım kalan uykuma arabada devam edince yol da birkaç saniye sürmüştü benim için.

Sonunda eve çıktığımızda her şeyi bir kenara atıp en yakın odadaki en yakın koltuğa attım kendimi. Ömer kolumdan çekistirip kaldırmaya çalışınca elini itip, “Beni yoruyorsun,” dedim. “Bu dönemlerde beni yormaman gerek.”

“Odamıza geçelim haydi Betül, istediğin kadar uyu orada. Hem ne dönemleriymiş bu?”

Uyku ve uyanıklık arasında, belki kazılar ancak kaldıracabilecekleri koltuktan saniyenin üçte biri hızında kalkıp, “Tarih öncesi dönemler,” dedim. “O ne demek şimdi Ömer? Ne dönemi yani, dönem nereden çıktı?” Ardından yanından geçip çıktım odadan.

“Betül oda diğer tarafta,” dediğinde mutfağa girip az daha ağzımdan kaçıracağım korkusuyla kızaran yanaklarıma bastırmıştım elimi. Hava epeyce serin olmasına rağmen camı açıp bedenimde hızla dolaşan kanı sakinleştirmek için derin derin nefes aldım.

Bir elimi camın kenarına yaslarken diğerinin çoktan karnımı bulduğunu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Henüz alışamamıştım belki fakat oradaydı, elimin hemen altında. Birkaç saat ya da birkaç gün mü sürecekti ona alışmam, bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı ki hâlâ bazı şeylerden korksam da artık o olmazsa daha da korkacaktım sanki. Varlığına bedenimi alıştırmadan önce, huzuruyla ruhumun bir kenarına kıvrılmıştı bile.

Ömer’in mutfaktan içeri girdiğini duyduğumda sanki anlayacakmış gibi hızla çektim elimi.

“Camı kapatır mısın Betül?” dedi girer girmez. “İçerisi bile yeterince serin bugün, hasta olacaksın.”

Gerçekten de serindi. Camı kapatıp sırtımı pencereye yasladım, kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Ömer de karşımda elindeki bardakla beni inceliyordu.

“Tüm gün böyle incecik bir şeyle mi dolaştın?” dedi tişörtümü işaret ederek.

“Çok üşümüyorum.”

“Üzerine kalın bir şey giy, çabuk üşütüyorsun.”

“Hayır Ömer, uğraşamam şimdi. Hem yatacağız zaten, ne gerek var?”

“Bir kere de söz dinle be güzelim!” dedi bardağı bırakıp yanıma yaklaşırken.

Sonra ne mi oldu? Ömer Günsur yanıma gelip küçük bir eşyaymışım gibi beni kolunun altına aldı ve havada çırpınmama aldırış etmeden mutfaktan çıktı.

“Pardon?” dedim dikkatini çekmeye çalışarak. “Acaba beni yere indirmen mümkün mü?”

Beni duymadı; duymadı diyordum, çünkü cevap vermediğini söylemek işime gelmiyordu. Bu durumu öyle çok yaşamıştım ki artık Ömer beni ikna etmektense doğrudan harekete geçmeyi tercih ediyordu. Evet, ben de olsam kendimle uğraşmak istemezdim belki fakat bu durum beni oradan oraya taşıması konusunda ona hak verdiğimi göstermiyordu.

2.

Karnıma koyduğum elimin altında şekillenen bedenın varlığını hissediyordum sanki. Beni tanıyor ve bedenimde kendine yer bulduğu gibi zihin dünyamın bir köşesine de yerleşiyordu. Varlığından haberdar olalı tam üç gün olmuştu ve ona alışmışım, eskisi kadar ürkütmüyordu beni.

Gerçi hâlâ babasıyla tanıştıramamışım kendisini, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Kolay görünüyordu, sevineceğinden hiç şüphesiz emindim fakat ne kadar emin olsam da görüldüğü kadar kolay değildi. Birçok kez söylemeye yeltenmişim, Hatice ve Fatma teyzeler de artık söylemem için ısrar etmişti ama yapamamışım. Ömer onun babasıydı ve Ömer gibi bir babaya böyle bir haberi vermek, onun hak ettiğı kadar güzel olmalıydı. Böyle düşünmem aklımda bir plan olduğundan değildi elbette, laf arasında pat diye söyleme ihtimalim de yüksekti.

Belki de gizlice doğurup bir cami avlusuna bırakır, yıllar sonra onun bizden hesap sorması için bekler ve “Ömer, işte bu senin çocuğun!” derdim. *Komik değil ama ihtimal dâhilinde...*

Annemin tuhaf bakışları üzerimde dolaşıyordu, babam ise mutlu görünüyordu. Bakışlarına karşılık vermeyi kesip, “Çocuğumdan bir böcekmiş gibi bahsetmesen daha mutlu olabilirim anne!” dedim; çünkü onlara hamile olduğumu söylediğimden beri annem onu aldırma yolları hakkında bana bilgi veriyordu.

“Öyle bir şey söylemedim!” dedi sinirle.

“Bazı şeyleri söylemene gerek kalmıyor.”

Babam onun kolunu tutup sakinleşmesi ve beni üzmemesi için annemi ikna etmeye çalışıyordu ama annem inatla tuhaf bir şey yapmadığını, normal davrandığını savunuyordu.

“Nasıl büyüteceksiniz onu Betül?” dedi kolunu babamdan kurtarmaya çalışarak.

“Anne...” dedim, söyleyeceklerimin kırıcı olmasını umursamadan. “Ben bile büyüdüm, farkında mısın?”

“Siz daha anne baba olmaya hazır mısınız ki?” dediğinde sinirle gülüp ellerimi yüzümden çektim.

“Sen beni kucağına aldığında buna hazır mıydın anne? Çünkü nedense ben eve gelen yardımcıların ve bakıcıların yüzünü seninkinden daha çok görüyordum. Sabah bırakıp akşam aldığın kreşlerde hep ben sona kalıp saatlerce sizi bekliyordum.” İfadesindeki yumuşamayı görsem de devam ettim. “Şimdi burada, böyle bir zamanda yanımda olman gerekirken bizim anne ve babalığımızı mı sorguluyorsun? Ben elimden geleni yapacağım inşallah ama asıl emin olduğum Ömer, ondan daha iyi bir baba hayal bile edemiyorum!”

“Betül...” dediğinde konuşmasına izin vermeden, “Anne, lütfen!” dedim. “Destek olmayacaksan eğer, lütfen köstek de olma.”

“Ben sizin için söylüyorum...” Annem pes etmiş ve bakışlarından anladığım kadarıyla bu konudaki katı duruşunu yitirmişti, söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu. Derin bir nefes aldı ve en başında sorması gereken soruyla noktaladı bu gerginliği. “Ne kadarlık?”

Dudağımın kenarı seğirse de bir gülümsemeye dönüşemedi.

“İki buçuk.”

Annemin yanından kalkıp bir kez daha bana sarılan babam, “Eminim ki çok iyi bir anne olacaksın kızım,” derken hüzünlüydü. Hayatımda hep pasif tarafta olsa da güvenli limanımdı o. Yorucu değildi. Belki

bazen dalgalarının kabarmasını ve beni çevrelemesini bekliyor, çoğunlukla hayal kırıklığına uğruyordum ama kabullenmiştim artık, onu seviyordum.

Biraz daha durup çıktım evden. Hava serindi, evin önünde dakikalarca taksi beklemek yerine biraz hareket edip ısınmak için caddeye yürümeye başladım. Ellerimi cebime sokup telefonu kavradığımda, tek başıma eve gitme düşüncesi bir an için cazip gelmemişti. Ömer bugün erken çıkacağını söylemişti; onun yanına geçerdim ve birlikte eve dönerdik belki.

Arkamdan çalınan korna sesiyle birkaç adımım dengesizleşip birbirine dolansa da toparlanıp arkamı döndüm. Selin bir kez daha kornaya basıp güldü ve arabanın içinden el salladı. Gözlerimi istemsizce devirirken arabanın yanıma yaklaşmasını bekledim.

Camı açıp bana doğru eğildi.

“Geldiğini hiç haber vermedin.”

Eve doğru bir bakış atıp, “Öylesine uğramıştım, çok kalmadım,” dedim.

“Eve mi gidiyorsun? Oturup bir şeyler içelim.”

Bu seçeneği hızla değerlendirirken bir yandan da, “Emniyete gidecektim,” dedim. “Ömer’in yanına...”

Eğer bakışlarımı bir saniye için başka bir yere çevirmiş olsam, yüzündeki anlık değişimi fark edemezdim. Bir gerginlik oturdu ifadesine, sonra gülümsedi.

“Ben bırakayım seni o zaman, oralardan geçeceğim. Gel haydi.”

Ondaki tuhaflığı anlamaya çalışarak bindim arabaya. İyi olup olmadığını sorduğumda her şeyin normal olduğunu söyledi. İnanmamıştım, anlamlandıramadığım aceleciliği ve heyecanı kelimelerindeki yalanı açığa çıkarıyordu. Yine de üstelemedim, yakın zamanda sebebin öğrenemezsem o zaman ısrarcı olabilirdim.

Yolda kopuk, sıradan bir sohbetin arasında hamileliğimi pat diye söyleyivermiştim. Şaşkınlıkla bana döndüğünde neredeyse yan şeritteki arabalardan birine çarpıyorduk. Şaşkınlığı birkaç dakika en üst seviyelerde kaldı, ardından bana dinazor kostümlü bir uzaylıymışım gibi baktı. Gerçekten kendimi öyle hissetmiştim.

Emniyete ulaşana kadar gözleri sürekli karnıma kaydı. Bebeklerin ne kadar ürkütücü şeyler olduğundan uzun uzun bahsettikten sonra kendisiyle tartışır gibi aynı zamanda onların ne kadar sevimli olduklarıyla ilgili de birkaç söz sarf etti. Bir süre sonra onu dinlemeyi bıraktım ve ellerimi karnımın üzerine koydum. Başım ağrımaya başlamıştı ve çocuğumun, annesine dinazor kostümlü bir uzaylıymış gibi hissettiren birinden kendisinin ne kadar tutarsız bir varlık olduğunu dinlemesini istemedim.

Emniyete vardığımızda Selin’le vedalaşıp arabadan iniyordum ki Selin de anahtarı alıp benimle birlikte geldi. Ona ne yaptığımı sorulayan bir bakış attığımda, “Sana eşlik edeyim,” dedi ve başka bir şey söylememe izin vermeden arabayı kilitleyip emniyete yöneldi.

Tuhaf...

Merdivenleri çıkarken, “Bir acayıpsın bugün,” dedim bir yandan ona, bir yandan da düşmemek için önüme bakarken. Karşılık olarak sadece gergince gülümsedi.

Ömer’in olduğu kata geldiğimde girişteki görevli çoktan haber vermiş olmalıydı ki Ömer toparlanıp ceketini giymiş, masasından kalkıp olduğum tarafa yönelmişti.

İçimde varlığını hiç yitirmeyen o ufak, çocuksu heyecan Ömer’e yaklaştığım her saniye köşesinden yavaş yavaş çıkıyordu.

“Selamün aleyküm,” dedim ortamdaki otoritesinden nasibini almış bir hâlde iç çekerek.

“Aleyküm selam.”